

Top en leren jack van
Emporio Armani.

Regisseur Antoinette Beumer

‘ZUSSEN ZIJN GOED MATERIAAL VOOR DRAMA’

Haar debuutfilm *De Gelukkige Huisvrouw* trok ruim een half miljoen bezoekers en de thriller *Loft* was bijna even succesvol. Op 10 mei ging haar speelfilm *Jackie* in première. Regisseur Antoinette Beumer: “Ik heb net een extreme periode achter de rug, met drie speelfilms in korte tijd en een ernstig ongeluk.” →

Interview: Louël de Jong / Fotografie: Liselore Chevalier

Dit is haar eerste vrije dag sinds lange tijd. Maar hoe druk ook: Antoinette begint iedere dag in The Coffee Company, bij haar om de hoek.

Antoinette: "Ik vind het fijn om tot mezelf te komen voordat ik op alles een antwoord moet hebben. Dus ik probeer het altijd zo te plannen dat ik 's ochtends even kan zitten. Dat zou thuis ook kunnen, maar door ergens anders te zijn, kan ik de boel de boel laten. Even lekkere koffie drinken en ontbijten, met mijn laptop of de krant erbij. Toen we in Amerika waren om *Jackie* te filmen, heb ik dit ritueel volgehouden en zat ik iedere ochtend bij Starbucks. Mijn dochters moeten hier erg om lachen, trouwens. Toch gaan ze graag mee, dan zitten we hier gezellig met zijn drieën aan de koffie."

Hebben je kinderen ook iets met film?
"Rosa is achttien en wil geneeskunde studeren in Amerika. Ze is daar geboren en heeft dus een Amerikaans paspoort. Julia weet het nog niet, ze is veertien en zit op een middelbare kunstschool hier in Amsterdam met veel aandacht voor expressie. Julia houdt van dansen en toneelspelen."

Woonde je in Amerika toen Rosa werd geboren? "Nee, ik was daar in mijn eentje op bezoek bij mijn zus Famke en totaal ongepland werd ze er geboren. Ze was pas

vierentwintig weken oud, dus nog heel prematuur. Drie maanden heeft ze in de couveuse gelegen, dat was wel heel heftig. Ze woog maar 760 gram, het was onzeker of ze het zou halen. En nu is ze groot en wil ze arts worden in Amerika!"

De bevallingsscène in De Gelukkige Huisvrouw is ook heel heftig. Kwamen er toen herinneringen boven? "Op een onbewust niveau wel. Die bevallingsscène is zeker heel heftig. Maar als ik aan het opnemen ben, kijk ik heel technisch. Pas toen de film af was, voelde ik bij die scène dezelfde eenzaamheid als bij mijn eigen eerste bevalling. *De Gelukkige Huisvrouw* heeft wel overeenkomsten met mijn leven. Mijn vader heeft ook lang in een inrichting gezeten. Dus op een ander niveau was de film ook persoonlijk."

Toen jij jong was, heeft je vader een psychose gehad en werd hij opgenomen in een psychiatrische inrichting? "Mijn vader heeft dertig jaar in een inrichting gezeten. In 1980 is hij binnen een paar weken psychotisch geworden; hij is nooit meer beter geworden. Heel kort geleden is hij overleden. Ik was toen aan het filmen in Amerika. Het is zó recent, ik heb het nog niet helemaal verwerkt. Daar was geen tijd voor... De inrichting waar hij in zat en de patiënten daar, hebben model gestaan voor de inrichting waarin Lea, gespeeld door Carice van Houten in *De Gelukkige Huisvrouw*, terechtkomt."

Ging je vaak op bezoek bij je vader? "Jawel, en toen we aan deze film begonnen,

heb ik scenarioschrijfster Marnie Blok en Carice meegenomen naar de inrichting. Zij hebben daar rondgelopen en tussen de mensen gezeten om inspiratie op te doen."

Dat vond je vader niet raar? "Nee hoor, mijn vader was altijd erg gecharmeerd van mooie vrouwen. Hij wist niet wie ze waren en wist dus ook niet dat Carice een bekende actrice is; daarvan was hij niet meer op de hoogte. Maar mij herkende hij wel altijd."

Hoe was de band met je vader? Kon je een band met hem hebben toen hij ziek was? "Op zich was die band goed, voor zover je kunt spreken van een band met iemand die nog maar met één been in de realiteit staat. Ik heb altijd van hem gehouden en ben hem altijd als mijn vader blijven zien. Maar juist daardoor was het soms zo verdrietig, want ik heb als dochter nooit iets van hem kunnen krijgen. Daarom kon ik het niet altijd aan om naar hem toe te gaan. Te pijnlijk. Aan het eind van zijn leven was ik ook zijn voorged; ik was bijna letterlijk de moeder van mijn vader."

Hoe was jullie contact voordat hij ziek werd? "Complex. Ik was een ontzettende puber. Mijn vader kwam in die psychose toen ik in de puberteit zat waarin je je afzet tegen je ouders. Ik ben de oudste en dus de eerste die ging puberen. Daar had mijn vader moeite mee."

In een toespraak noemt je zus Famke jullie moeder haar rolmodel, haar voorbeeld. Is je moeder een sterke vrouw? "Dat mijn zussen en ik zijn geworden wie we nu zijn, hebben we grotendeels te danken aan de kracht van mijn moeder. Op haar 26ste had ze drie

Rode jurk van Supertrash, ketting van Tiffany & Co.

‘Het allerbelangrijkste is: ik durf iets niet te weten’

kinderen. Mijn vader werkte bij de KLM en was de helft van de tijd niet thuis. Het was geen gemakkelijke man. Die psychoses kwamen natuurlijk niet uit het niets, hij had vaker last van psychische problemen. Voor mijn moeder was dat bepaald niet gemakkelijk. Maar wij zijn alle drie goed terechtgekomen en zijn er juist heel sterk door geworden."

En alle drie in de filmindustrie gaan werken. Hoe komt dat? "Marjolein is

actrice en was de meest creatieve van ons drieën. Ze was altijd bezig met toneelstukjes bedenken en spelen. Famke en ik deden altijd wat Marjolein zei, terwijl zij de jongste is. Dat was leuk: met zijn drieën toneelstukjes maken. Daarna hebben we ons eigen pad gevolgd. Ik heb er lang over gedaan om mijn weg te vinden. Op mijn vijftiende ben ik begonnen met acteren en later ging ik presenteren op televisie. Voor *Filmnet* bezocht ik overal ter wereld

filmsets, ik interviewde acteurs en deed verslag van filmfestivals. Fascinerend vond ik die wereld. Toen ik eens een klein rolletje had in een stuk en tussendoor naast de regisseur zat, dacht ik: wat hij doet, is veel leuker! Toen ben ik de regieopleiding gaan doen."

Wat vind je zo leuk aan regisseren? "Eigenlijk kan ik gewoon niets anders. Dat klinkt stom, maar dit is wat ik echt kan. En omdat ik het kan, heb ik een enorme drive om door te zetten en krijg ik zo een hele groep mensen mee. Dat is het leukste wat er is. Maar het gedoe weegt niet altijd op tegen het resultaat. Het trekt een enorme wissel op je gezondheid en je privéleven. Alles moet wijken, je kunt bijna geen →

Zandkleurige jurk van
Diane von Fürstenberg,
schoenen van Bally,
zilveren armband van
Tiffany & Co.

normaal leven leiden als je films maakt. In Amerika hadden we draaidagen van veertien uur. Als je jong bent en geen kinderen hebt, stort je je er vol in. Alleen, ik ging dit pas doen toen ik al een gezin had. Je komt in een soort tunnel. En het is de enige manier om tot het einde van een film te komen. Dat voelt superlekker en verslavend, maar ná het filmen moet er wel weer rust thuis zijn.”

In 2010, met twee films, was er dus weinig rust. En je kreeg een ongeluk tijdens de opnamen van Loft. “Ik heb een extreme periode achter de rug, met drie films en een ernstig ongeluk. Een stelling waar ik op stond, stortte in. Ik liep een gebroken kaak en pols en gebroken vingers op. Toch stond ik twee weken na het ongeluk alweer op de set. Dat moest. Anders had iemand anders het afgemaakt. Zoals ik nu het overlijden van mijn vader nog niet heb kunnen verwerken, kon ik toen ook niet rustig herstellen. Ik houd blijvende schade aan mijn vingers en kaak. En ik heb last van angsten en slaapproblemen. Mijn basisgevoel van veiligheid is aangetast, waardoor ik mij veel bewuster ben geworden van mijn eigen kwetsbaarheid en die van mijn dierbaren. Daardoor slaap ik slechter en kan ik bang zijn in de auto of in een vliegtuig.”

Belemmeren deze angsten je in je werk en leven? “Soms wel, dan kost het werken mij meer energie. Mijn angsten zijn voor mijn omgeving soms ook belastend. Voor

‘Eigenlijk zou ik mijn hele leven veertig willen blijven’

Jackie moest ik vaak in Amerika zijn en dus veel vliegen. Dat was heel onprettig.”

Wat doe je om te ontspannen? “Zumba vind ik het leukst om te doen. Verder dwingt mijn man (film maker Maaik Krijgsmann, red.) mij af toe tot een meditatie sessie. Dat probeer ik dan, maar ik heb er weinig geduld voor. Ook probeer ik ’s avonds geen laptop open te klappen om te werken. Het is lastig, die balans vinden. Maar het moet, ik voel dat zo’n lange filmperiode slecht is voor mijn lijf.”

Hoe voel je dat? “Stress is slecht. Mijn moeder heeft daar een theorie over en die geloof ik wel: de diepe stressmomenten in je leven blijven opgeslagen in je cellen. Zo gaat je lijf steeds minder tolerant met stress om. Dat merk ik ook. Het voelt nooit meer helemaal rustig en ontspannen.”

Wanneer ben je het gelukkigst? “Tijdens gezellige familiemomenten. Rosa woont sinds kort niet meer fulltime bij me, dus als zij komt, zijn we weer even compleet. We drinken dan samen thee op onze grote bank en vertellen verhalen. We delen veel, hebben dezelfde humor, houden van veel dezelfde dingen. Ze zien eruit als volwassen vrouwen, maar het blijven mijn meisjes. En ik ben gelukkig op momenten samen met Maaik, als we wandelen bijvoorbeeld. In mijn werk heb ik ook geluksmomenten. Zojuist heb ik mijn laatste film gemonteerd, soms valt dan alles op zijn plek. Dan zitten de editor en ik met tranen in onze ogen achter de computer: het werkt.”

Jackie gaat over twee zussen die op zoek gaan naar hun tot dan toe onbekende

moeder in Amerika. Was de band met je eigen zussen een pre? “Ja heel erg. De scriptschrijfsters hebben ook allebei zussen, dus we konden uit eigen ervaring putten. Er kwamen veel herinneringen boven. Mijn band met Famke en Marjolein is heel goed, maar ik heb vooral geput uit de strubbelingen die we natuurlijk ook hebben gehad. Zussen zijn goed materiaal voor drama. Tussen zussen is bijvoorbeeld altijd concurrentie. Omdat je allemaal vecht om uniek te zijn en gezien wilt worden door je ouders. Daarbij kan niemand je zo snel op de kast krijgen als je zus, en tegelijkertijd vergeef je niemand zo snel als je zus. Als oudste heb ik mij wel lang verantwoordelijk gevoeld voor mijn zussen, ondanks onze sterke moeder. Nog steeds voel ik dat. Vooral voor Famke, ik zou onmiddellijk in het vliegtuig stappen als er iets met haar was. Haar vriend woont vijf uur vliegen bij haar vandaan en die filmwereld is hard.”

Heb je dat zelf ook ervaren? “Tijdens het filmen van *Jackie* ben ik langere tijd in Amerika geweest en daardoor heb ik nog meer respect voor Famke gekregen. Voor hoe mijn zus daar alleen haar weg heeft gevonden. Ik was soms behoorlijk eenzaam en miste mijn familie. Ik werkte met een grotendeels Amerikaanse crew, dus die ging ’s avonds naar huis. Daar zat ik dan op mijn hotelkamer. En zoals Famke steeds in de schijnwerpers staat, dat is ook heftig.” →

‘Ik ben van koers veranderd, zonder te weten of iets ging lukken’

Welke wijze lessen kregen jullie van thuis mee? “Zorg dat je nooit financieel afhankelijk wordt van een man. Die is heel goed blijven hangen.”

Dit jaar word je vijftig. Mooie leeftijd? “Ik worstel met ouder worden. Ik heb wat tegen die ronde getallen: dertig vond ik erg, veertig ook... Ik voel me ook helemaal geen vijftig. Dat ouder worden van mijn gezicht en zo vind ik verschrikkelijk, maar tegelijkertijd denk ik dan: jongens, lekker belangrijk. Ik ben blij dat ik het gehaald heb en gezond ben. Eigenlijk zou ik mijn hele leven veertig willen blijven. Ik zou geen twintig meer willen zijn, ik ben blij met alles wat ik nu weet.”

Wat weet je nu meer dan vroeger? “Ik heb meer vertrouwen in mezelf. Ik weet beter wat ik kan en niet kan. Het allerbelangrijkste is: ik durf iets niet te weten. Dan zeg ik: ‘Ik moet even nadenken. Geef me even.’ Dat durfde ik nooit – bij film is nooit tijd, dus denk je alles meteen te moeten weten. Verder heb ik een gelukkig huwelijk en ben ik niet meer zo bezig of ik wel aantrekkelijk gevonden word door andere mannen. Het is wat het is. Daar probeer ik in te geloven. Niet denken wat het allemaal niet is. In die zin is ouder worden een zegen.”

Als je terugkijkt, welke momenten zijn dan belangrijk voor je geweest? “Ik heb altijd bewust stappen gezet. En ben van koers veranderd, zonder te weten of iets

ging lukken. Toen de kinderen klein waren, maakte ik televisieseries, maar omdat ik vaker thuis wilde zijn, ben ik commercials gaan maken. Nadat ik dat een paar jaar had gedaan, besloot ik mezelf een jaar te geven om een speelfilm te maken. Als je jezelf een periode geeft om nieuwe dingen op te starten, en dus niet aan het werk bent, is dat best eng. Maar die risico's hebben mij uiteindelijk het meest opgeleverd. Je leert jezelf opnieuw uitvinden en verkopen.”

Welke mensen zijn belangrijk geweest? Wie hebben je zienswijze veranderd of jou geïnspireerd? “Ik denk meteen aan Hans Klok. Mijn man en ik hebben de documentaire *See you in Vegas* over hem gemaakt. De eerste keer dat Hans in Carré optrad, dacht hij: ik sta hier nu, dit is wat ik altijd gewild heb, en het kan me niets schelen wat iedereen ervan gaat vinden. Ik ga hier van genieten. Dat denk ik nu ook als mijn films in première gaan: ik ben trots op deze film. Ik heb veel geleerd

van regisseur Willem van de Sande Bakhuizen, die helaas is overleden. Ik was zijn back-up toen hij al heel ziek was en heb van hem de kunst kunnen afkijken, hoe hij zijn acteurs liet spelen.

Over mezelf leer ik ongelooflijk veel door mijn man Maaik. Als hij er niet zou zijn, zou ik niet zo kunnen presteren. Ook de samenwerking met scenarioschrijfters Marnie Blok en Karen van Holst Pellekaan is inspirerend. Wij maken elkaar beter.”

Is er een film die je nog wilt maken? “Ja, een film gebaseerd op mijn jeugd. Een tragikomedie – mijn favoriete genre. Het verhaal speelt zich af in de jaren zeventig in een wijk in Amstelveen met de eerste doorzonwoningen. Toen er nog geen Oprah Winfrey op televisie was en je niet praatte over wat zich binnenshuis afspeelde. Met een man als tikkende tijdbom, van wie de vrouw doorkrijgt dat er wel eens iets heel ergs met hem zou kunnen gebeuren. Een beetje een thriller. Daar wil ik wat mee. Dat lijkt me een mooie arena.”

ANTOINETTE IN HET KORT

Antoinette Beumer (2 augustus 1962, Amstelveen) is regisseur. Na eerst te hebben gewerkt als actrice en presentatrice, studeert ze in 1989 af aan de Amsterdamse Theaterschool. Aanvankelijk regisseert ze televisieseries als de politiereeks *Spangen* en de dramaserie *Hertenkamp* en *GTST*. Later maakt ze ook commercials en documentaires, waarvan *See you in Vegas* (2007) over illusionist Hans Klok de bekendste is. *De Gelukkige Huisvrouw* (2010) is haar filmdebuut, naar de bestseller van Heleen van Royen. Kort daarna volgt de thriller *Loft* (2010) en sinds kort draait haar derde film *Jackie*, met onder anderen Carice van Houten en Holly Hunter, de Amerikaanse actrice, bekend van onder meer *The Piano*. Antoinettes volgende film is *Soof*, naar de columns van Sylvia Witteman. Antoinette heeft twee dochters uit haar eerste huwelijk, sinds negen jaar is ze samen met regisseur Maaik Krijgsman. Ze heeft twee bekende zussen: actrice/regisseur Famke Janssen en actrice/scenarioschrijfster Marjolein Beumer.

STYLING: PIETER VAN LOON / HAAR EN MAKE-UP: JAN FUITE / LOCATIE: HOTEL NOTTING HILL AMSTERDAM

Witte jurk van Filippa K, armband van Tiffany & Co, ketting privébezit.